

IMPROVIZOLACIJA

Zbornik izdelkov dijakinj in
dijakov SVŠGUGL pri pouku
impro in ustvarjalne delavnice

IMPROVIZOLACIJA

Zbornik izdelkov dijakinj in dijakov
SVŠGUGL pri pouku impro in
ustvarjalne delavnice

SREDNJA
VZGOJITELJSKA ŠOLA,
GIMNAZIJA IN
UMETNIŠKA GIMNAZIJA
LJUBLJANA

UVOD

V času tako imenovane prve karantene, ko smo mislili, da bomo na daljavo delali le nekaj tednov, smo se pouka pri impro delavnici lotili nekoliko drugače. Teme, ki jih sicer spoznavamo na odru, v živem stiku, smo prenesli v obliko besedil, fotografij in video posnetkov. Dijaki in dijakinje so tako opisovali različne osebe, ki bi jih lahko upodobili, pisali so kratke zgodbe, se lotevali poezije, snemali foto stripe, video posnetke in še in še.

V gledališki improvizaciji je sam proces dela hkrati tudi izdelek in le redkokdaj lahko damo iz rok nekaj dokončnega. V tem primeru pa so pred vami pravi impro izdelki, le v nekoliko neobičajni obliki. Nekatere stvaritve so bile namreč tako kvalitetne, da bi bila prevelika škoda, če jih poleg mene ne bi videl nihče drug.

Izdelki so razdeljeni na poglavja, glede na različne naloge, s katerimi so se spopadali dijaki in dijakinje. V impru si pogosto omejimo en način izraza, da lahko raziskujemo in nadgrajujemo ostale (BSDLN MPRVZCJ), navdih iščemo praktično kjerkoli, v poglavju LIKOVNA BESEDNOST smo ga iskali v slikarstvu. Spraševali smo se, kakšne like bi lahko in jih še bomo odigrali (KDO SEM ?), v poglavju TOK ZAVESTI pa smo si zadali izziv, da pet minut sledimo zavesti in zapišemo vse, kar nam pade na pamet pod določenim naslovom. Nekatere zgodbe so dijaki in dijakinje razvili še dlje in nastalo je poglavje CRATQUE.

Lotili pa smo se tudi poezije na temo lastnih občutenj v času karantene in pesmi zbrali v poglavju VERZI. Vmes smo posejali še nekaj fotografij dijakov in dijakinj prvih letnikov, ki so se ukvarjali z večnim Hamletom.

Pri navedbah avtorjev in avtoric so zapisani tudi razredi, ki so jih obiskovali v času, ko so ustvarili izdelke.

Upam, da boste med branjem uživali in da domišljija naših dijakov in dijakinj odpre vrata tudi vaši. Če slučajno še niso na stežaj odprta.

Jošt Jesenovec

**BSDLN
MPRVZCJ**

JANŽICA

Osnovna zgodba

Janžica je odšla na podstrešje, ker je iskala lasuljo. Ko je vstopila v prostor, je odprla omaro. V njej je zagledala dedka. On pa njo. Ustrašila sta se in v tistem hipu je z dedkove glave padla lasulja, ki jo je Janžica iskala. Obnašal se je kot nekakšna zverina, ki bi jo pojedla. Iz omare pa ni skočil samo dedek, ampak tudi babica. Janžica se je čisto prestrašena spotaknila. Ta dva divjaka pa sta jo zvezala na vrh podstrešne strehe, da bi jo spekla, saj sta se odločila, da bo to njun zajtrk. "Obilen," sta rekla. Tik preden sta se je lotila, se je Janžica zbudila! Bile so samo grozne sanje.

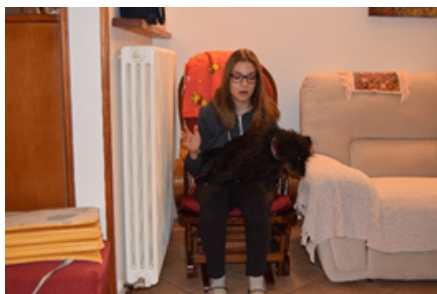
Biografija

Odšla sem na podstrešje, ker sem iskala lasuljo. Ko sem vstopila v prostor, sem odprla omaro. V njej je bil dedek. Ustrašila sem se ga, on pa mene. Takrat je z njega padla moja lasulja. Obnašal se je kot zver, jaz pa bi bila lahko njegova pojedina. Iz omare pa ni skočil le on, ampak tudi babica. Prestrašena sem hotela zbežati, a sem se spotaknila. Ta dva divjaka sta me zvezala in zvelkla na vrh vroče strehe. Želela sta si, da bi bila njun zajtrk. Tik preden me je dedek nameraval ugrizniti, sem se zbudila. Še dobro, da so bile samo grozne sanje.

Potopis

V topli dnevni sobi sem se spomnila, da nujno potrebujem svojo lasuljo. Po mračnem hodniku z velikimi slikami sem odšla navzgor po stopnicah. Svetila je le majhna luč in zato sem zelo slabo videla. Pred mano so bila velika lesena vrata s kovinsko kljuko. Odprla sem jih, nato pa po prstih odšla do omare, ki je bila ob steni velikega podstrešja. Odprla sem jo. Iz nje je skočil dedek z mojo lasuljo, za njim pa še babica. Zbežala sem do vrat, a sem se spotaknila. Divjaka sta me zvezala in zvelkla po mrzlih lesenih tleh na opečnato streho podstrešja. Tam sta me hotela pojesti. V tistem trenutku sem se zbudila v topli postelji in si rekla: »Bile so le grozne sanje.«

Uma Lila Živkovič in Anastazija Šrot, 1. H

Tjaša Pegan, 2. G

**LIKOVNA
BESEDNOST**

IGRA, KI LOČUJE IN ZDRUŽUJE

Vrsti se leto 1554, maj. Tudi to jutro, kot vsako drugo, se smuka po hodnikih starega podeželskega dvorca, mimo gospodinj, čisto tiho. Nihče je ne sliši. V ozadju se sliši le blago petje ptic, ki opozarjajo na svit. Prikrade se v kuhinjo. Kruh je že dolgo pečen, diši. Hlebec zavije v ruto in se pobere ven. Žarki že silijo skozi okna, ko Katerina smehljuje prestopi prag dvorca.

Napoti se proti gozdu, tja, kjer teče reka in se je v naravo mogoče skriti. V daljavi zagleda bel, bližajoč se ji obris. Poda se v tek. Trava je prekrita z jutranjo roso, ki se lesketa, namoči Katerininu belo obleko, ki se je oprime. Giovanni, njen prijatelj, prav tako premočen, jo objame in se nasmeji. Skupaj sedeta na breg reke in pojedsta kruh. Večino poje on. Giovanni prihaja iz preproste, revne družine. Katerina ga je spoznala pred leti, čisto slučajno, med hojo po gozdu. Od takrat naprej sta kot eno.

Katerina se ne zadrži predlogo. Ve, da se mora do zajtrka vrniti domov. Z rahlo grenkobo se poslovijo od Giovannija. Njeno otožnost blaži misel na to, da ga bo jutri spet videla.

Vsa družina že sedi za mizo, ko se jim Katerina pridruži, le njena starejša sestra Anne prisede za njo. Pravi, da je bila zunaj. Po zajtrku se Katerina odloči igrati klavir. Igra že skoraj odlično, z veliko vaje. Med igranjem zapre oči, se poda v svoj svet in to je njena resničnost. Njene harmonije hitro zabriše Anne, ki glasno vstopi v prostor. Vpraša jo, kje je bila zjutraj. Anne danes ni mogla spati. Odločila se je, da bo ob oknu gledala vzhajanje sonca in prisluhnila pticam. Njeno zanimanje je vzbudila Katerina, ki je hitela proti gozdu. Sledila ji je v gozd in jo videla. Ju je videla.

Anne je že odločena, da vse pove staršem. Katerina se skuša na vsak način pogoditi z njo. Ne more verjeti, da bi jo lastna sestra lahko izdala. Na robu joka ji razloži situacijo. Kri ji utripa v licih in roke se ji tresejo. Anne se je usmili in ji predlaga še eno možnost. V čem je Katerina že od nekdaj slaba ali precej slabša od nje? Šah. Igra šaha. Če jo premaga, bo skrivnost ostala skrivnost.

Katerina se zaveda svoje šibkosti v tej situaciji, a drugega izhoda ni. Z Anne sedeta za mizo in igra se začne. Pridruži se jima mlajša sestra Bella, ki s svojo čistostjo in nedolžnostjo prinese milino in lahkotnost ter osvetli vzdušje. Katerini gre dobro. Precej nad lastnimi pričakovanji, še bolj pa nad pričakovanji svoje sestre. Tisto upanje, da se bo vse izšlo, kot je pravično in namenjeno, v

Katerini raste. V trenutku jo zamoti Bella s svojim poskakovanjem. Anne si ne more pomagati. Nima moči upreti se svoji želji po zmagi in prevladi. Premakne figurico. Goljufa. Neopazno in hladno. Črno-bele figurice so si nasprotni, kot sta si različni sestri. Katerina izgubi. Pogleda sestro in vsi dogodki z Giovannijem se ji odvrtijo pred očmi, dih ji zastane. Steče v svojo sobo.

Hodniki, po katerih je zjutraj tekla, so sedaj temni, turobni in žalostni. Kličejo po dotiku Katerininih rok, s katerimi si daje oporo. Ptice ne pojejo več. Katerina se ustavi pri enem izmed vlažnih oken. Čutiti in slišati je tuljenje vetra, ki buta ob zidove dvorca.

To noč je Katerina prvič tepena. Giovannijevega imena ne bo izdala. Naslednje jutro kruh ne diši več po misli, da ga bo vzela in prihranila zanj. Od tistega dne je jutranja rosa ne popelje več v njegov objem. V njegovih očeh izgine brez razlage. Toda Katerina ga zdaj čuti še bolj živo kot poprej. V sanjah se z njim srečuje in se pogovarja. Kot takrat. Vrsto let pozneje na ulicah mesta Katerina uzre oči znanca in v njej se prebudi spomin na starega prijatelja in igro šaha, ki ju je telesno ločila, a duhovno povezala.

Iza Lesjak, 2. F

Hodil sem po zapuščenih ruševinah podrtih hiš in razpokanih ulicah. Sam. Izgleda, da tu že dolgo ni bilo nikogar. Skozi oblake megle so šibko prodirali sončni žarki, ozračje je napajal vonj po starem hladnem zraku. Taval sem naokrog. Slišal sem, kako se razpoke v hišah, ki so še stale okrog mene, širijo in trgajo narazen opeke in beton. Manjši piš vetra bi bil potreben in celotno mesto bi bilo izbrisano in zasuto s temelji lastnih stavb.

Kako ironično. Nikjer nikogar, kako se je to sploh zgodilo? Ko sem bil nazadnje tu, se je v mestu trlo ljudi, sijalo je sonce in ulice je napajala pesem. Na obrobju mesta so se otroci lovili, ženske so igrale golf, moški pa so sedeli na zeleni travi in pripravljali čajanko. Moj pogled je odtaval od nekoč zelenega travnika, na katerem so zdaj ležale ovenele rože, naprej po temu, čemur sem včasih rekel dom.

Odšel sem naprej, sledil sem pogledu, ki je bežno iskal znak živega in domačega, vendar pogled ni bil uspešen.

Bil je pogled tujca. Človeka, ki je pred leti prostovoljno odšel, zbežal pred vsem, kar je poznal, in se odpravil v neznano. Pogled, ki je mislil, da se stvari nikoli ne bodo spremenile, da se bo čas ustavil in spokojno čakal, da se slavnostno vrne nazaj. Nesmisel. Čas ne čaka.

Pogled me je vodil po razpadajočem mestu, polnem nerazločnih šepetov, ki so me popeljali po zdaj odtujenih, a predobro poznanih ulicah.

Sledil sem šepetu, bil je nerazločen. Postajal je vse glasnejši in z njim je postajal glasnejši občutek krivde, ki me je napajal od prvega pogleda na mesto. Z vsakim korakom je bilo šepetanje bolj podobno obupani besedi in prošnjji. Šepet me je vodil do ostanka hiše, v kateri sem živel, preden sem odšel. Stopil sem vanjo in zagledal kovček za piknik, ki ga je moj oče pripravil na dan, ko sem odšel. Poleg njega je ležala palica za golf, pred njim je bil postavljen vrč, poleg vrča pa čaša polna smetane. V mestu pa vseeno ni bilo nikogar. Čas me je prehitel.

Če bereš tole, si verjetno kupil mojo sliko. Odločil sem se, da ti napišem sporočilo in vse končno razložim, pa četudi popolnemu neznancu. Nekomu pač moraš zaupati. Mene že dolgo ni več, je pa zato ostala slika. Nikomur nisem povedal, zakaj je nastala, ti si edini, ki ve. Hvala, ker sem ti lahko zaupal. Prosim, ne ponovi moje napake in ne zapusti svojega doma. Ne pusti, da se čas izteče in ostaneš sam. Ostani.

Nuna je sprva planila v jok, a je, ko je opazila, da to ne pomaga, prijela svojega moža in ga hotela potegniti k sebi. Tedaj se je demon začel plaziti za pohotnežem. Nuna je to opazila in v skrbeh, da bo vzel tudi njenega moža, potegnila iz pasu nož ter napadla demona, ki se je med tem priplazil pred pohotneža. Zamahnila je z nožem, a zgrešila demona ter obglavila lastnega moža.

Lovro Levačić, 2. F

Nato je 1. 5. 1444 končno prišel princ, ki je pred skoraj 12. leti prvi povabil princeso na sprehod. Seveda je moral prej opraviti isti preizkus kot ostali. Za prvi preizkus je bilo potrebno zaplesati s princeso na glasbo, ki si jo je sam izbral. Spomnil se je na pesem, ki jo je slišal, ko jo je prvič srečal. Princesa je celo pesem preplesala s solzami v očeh. Kot drugi in zadnji preizkus je moral s skupino muzikantov zaigrati pesem. Ko so končali, je princesa objokana obsedela na stolu. Take je kralj Navadni ni videl še nikoli. Princesa je izbrala princa. Od tedaj naprej delajo vsako leto 1. 5. svečano zabavo, ki jo otvorijo s plesom na najljubšo glasbo njene matere, na katerem prva zaplešeta princesa in princ.

Neža Saje, 2. F

Na sliki lahko vidimo tri sestre: Charlotte, Emilio in Lotto. So hčere mestnega trgovca in šivilje s svojo trgovino. Niso najbogatejša družina v temu britanskemu mestecu, ampak še zdaleč niso revna. Najstarejša hči Emilia je pod velikim pritiskom, saj starša želita, da podeduje trgovino, vendar si tega ne želi, saj v sebi nima prave prodajne žilice. Rada bi bila slikarka, se preselila v Francijo in si tam ustvarila družino. Prav nasprotno pa je z Lotto. Je druga sestra in močno si želi naslediti trgovino, saj redno pomaga očetu pri prodaji in mami pri šivanju oblek za pomembne gospe. Chalotte, najmlajšo hči, pa zanimata le lepota in fantje. Vsak dan se potika po mestu in spoznava nove ljudi, zvečer pa se udeležuje zabav in se domov vrača ob jutru. Je odlična plesalka pa tudi peti zna, vendar nima načrtov za prihodnost.

Ko je zjutraj Emilia vstala, je odšla v klet, kjer slika, in se usedla pred platno. Prijela je čopič in ga pomočila v lepo svetlo rjavo bravo. Pridržala ga je nad platnom, vendar nič.

Nikoli se ji ni še zgodilo, da ne bi vedela, kaj narisati. Stresla je z glavo, se pretegnila in poskusila še enkrat. Še vedno je imela prazno glavo. Odločila se je, da si gre zbistrit misli, zato je odšla po mestu. Na poti je razmišljala, kaj je povzročilo ustvarjalno zaporo, ko je srečala Charlotte. Vračala se je iz zabave. Postala je jezna na sestro in nanjo stresla vso jezo. Charlotte je bila preveč utrujena, da bi se zmedla, zato se je odpravila domov na zajtrk in potem spat. Ko je Emilia sedela ob ribniku, je ugotovila, kaj ji povzroča blokado. Skrb za Charlotte, ker iz nje ne bo nič, če bo nadaljevala s svojim obnašanjem, žalost za Lotto, ker ji starša nočeta predati trgovine, in stres zase, saj ve, da mora narisati umetnino, zasloveti in se odseliti. Zato je odločno vstala, skoraj tekla do doma in se napatila v klet.

Dva dni je ni bilo ven in sestri je skrbelo zanjo, zato sta ji prinesli hrano, malo vode in Sveto pismo, saj ji je prebiranje le-tega sprostilo skrbi v življenju. Emilia jima je zaupala o svojih skrbih in o tem, da nima navdiha. Nobena od njiju ni vedela, kako naj ji pomaga. Po prebiranju Svetega pisma je skoraj zakričala: "Vina rabim!". Skupaj so sedele v kleti in spile malo vina. Ker ni pomagalo, so ga spile še malo in po šestih vrčkah je Emilia vstala, prijela čopič in začela risati. Risala je le nekaj minut in obe sestri sta ji stali ob strani ter jo spodbujali. Naslednji dan so se vse tri z velikim glavobolom odpravile na trg prodat Emilijno umetnino.

Nauk zgodbe je, da ti bodo sestre vedno stale ob stran in te spodbujale, vino pa ti bo dalo navdih.

PERSEFONA IN HAD

Davne generacije nazaj je živela princesa Persefona, ki je imela najboljšega prijatelja konja. Ta konj jo je spremljal povsod – skupaj sta hodila na sprehode, opravljala kraljeve dolžnosti, bičala služabnike, se pogovarjala o prihodnosti in celo spala v isti postelji.

Imela sta navado, da sta odšla vsak dan po večerji galopirat do bližnjega jezera, ki naj bi bilo brez dna. Tam sta se kopala, v zimskih časih pa drsala in tako pozabila na vse svoje skrbi.

Nekega vročega poletnega dne je Persefona ravno slekla svojo belo obleko, da bi se namočila v jezeru, ko se je nova skrb prikazala tudi tam. Iz jezera je namreč priplavala prelepa ženska, ki – ko je prišla na suho – sploh ni bila več mokra. »Ime mi je Had,« se je ženska predstavila, polna samozavesti in arogance.

Kljub temu se je Persefona zaljubila vanjo.

Had je dala Persefoni magično zapestnico. »Če jo boš kdaj snela, bo del mene umrl,« ji je rekla in princesa se je odločila, da jo bo nosila do konca življenja.

A to konju ni bilo všeč. Bil je ljubosumen, ker mu Persefona ni dajala več toliko pozornosti, kot bi si je želel.

Zato je priklical prekletstvo nad Had - z vsakim dnem bo postajala grša. Vsak dan naj bi na svoje telo dobila eno pomanjkljivost in si tako kvarila izgled.

Persefona vseeno ni ničesar opazila, dokler niso Had začeli izpadati lasje in se ji je nos pričel povečevati. Z gnusom je začela opazovati tudi, da se njena izbranka niža in postaja vse bolj puklasta. Odločila se je, da se bo ločila od nje. Navsezadnje je bila nedolžna pri vsem tem. Ona že ni kriva, da se je Had zapustila. Tako je konj dobil, kar si je želel.

Had je skromno sprejela princesino odločitev, a dvorca ni zapustila. Od vsega začetka je namreč vedela, kaj je storil konj. Zato se je imela namen maščevati. Konju je vzela dušo in se sama naselila v njegovo telo.

Večer je bil in Persefona se je ravno odpravljala spat, ko se je zavedla, da je Hadina zapestnica še zmeraj na njenem zapestju. Konja je vprašala, ali naj jo da dol, vendar ni vedela, da njenega konja pravzaprav ni – tam spodaj je ležala Had. »Ja, daj jo dol,« ji je odgovorila.

Ko zapestnice ni bilo več na Persefonini roki, je princesa zakričala od bolečine, padla nazaj in bila v trenutku mrtva.

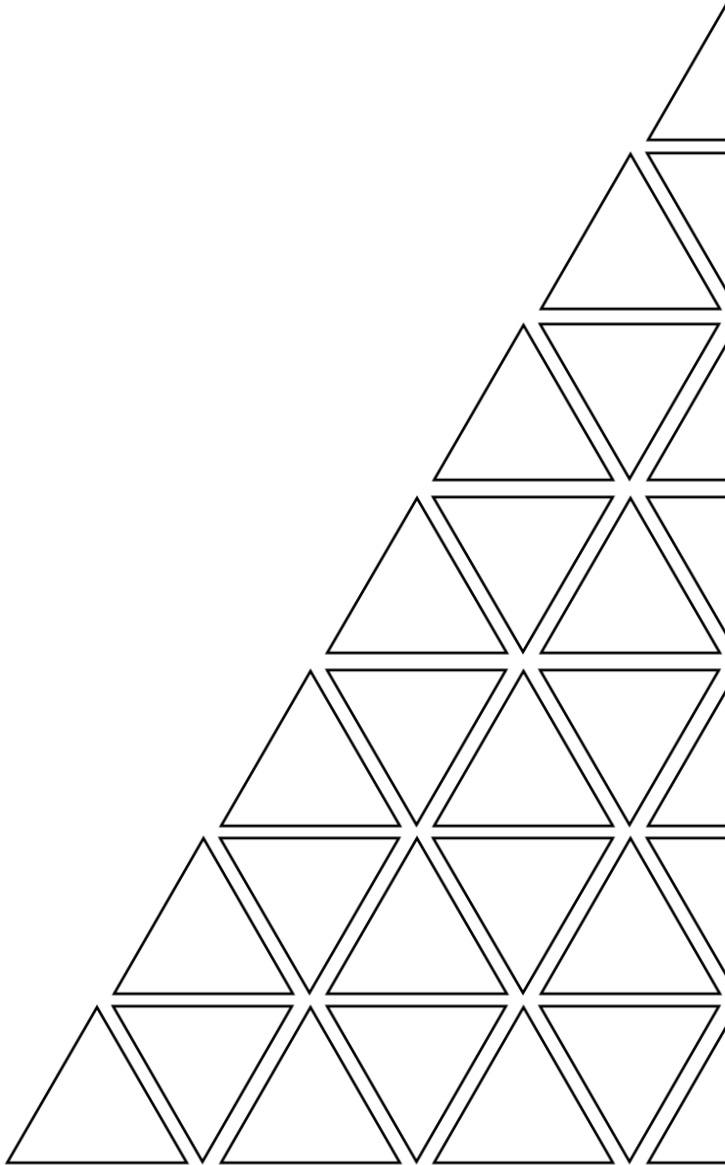
Po sobi se je razlegel hudoben smeh, točno takšen, kakor bi si predstavljali, da ga ima hudič, in iz konjevih ust je prilezla Had, vsa grda, puklasta, umazana in z dvema rožičkoma na čelu. V konjevo telo se je vrnila njegova duša in začel je jokati, ko je zagledal mrtvo Persefono.

Had se je za trenutek vprašala, če je naredila napako, saj je imela s Persefono drugačne načrte. A ko je konj vprašal: »Kdo si ti? Kaj si naredila z mojo prijateljico?« se je Had še enkrat nasmehnila.

»Jaz sem Had, kraljica podzemlja. Persefona se mi je zdela primerna, da bi vladala ob meni, zato sem ji dala zapestnico, ki naj bi bila del mene. Ta del mene je bila ona, zato je umrla, ko si jo je snela. Smrt sem poslala nadnjo, ker me ni sprejela, ko sem začela postajati grda. To je njen tragičen konec! In vem da si to zakuhal ti, konj, zato je tvoja kazen to, da boš namesto nje zdaj ob meni vladal ti!«

Tako je potem zagrabila konja, z njim galopirala do jezera brez dna in se pognala vanj.

Od takrat naprej podzemlju in smrti vladata Had in konj.

KDO SEM?

ANGELINA MIKELI

Angelina Mikeli je stara 42 let. Po poklicu je modna oblikovalka in pri tem je zelo uspešna, saj je svojo linijo oblačil že predstavila na največjem modnem šovu v Parizu. Vsi so bili zelo navdušeni. Takrat je tudi podpisala pogodbo z zelo znano in pomembno agencijo, s katero zdaj že več let sodeluje. Angelina živi v vili Grandula v Alabami. Poročila se je zelo mlada in sicer pri rosnih 18. letih. Z možem nista imela otrok. Sta poskušala, ampak jima na žalost ni uspelo. Imela sta res nesrečo. Za povrh ji je še mož pri 32. umrl v nesreči z motorjem. Angelina je ostala sama, a ji je družbo velikokrat delal njen dolgoletni prijatelj Matteo, ki jo je na skrivaj ljubil, že odkar sta se prvič videla.

Ana Praznik, 2. F

ERZA

To je Erza. Temnopolta ženska visoke, srednje okrogle postave s širokimi rameni in veliko glavo. Njen obraz je umirjen in če je ne bi poznali, bi zaradi njenega resnega izraza hitro sklepali, da ni najbolj prijetna oseba, pa vendarle temu ni tako. Njene ostre poteze obraza dobro zakrijejo nežen in ljubezniv pogled na svet ... Oči, ki v sebi skrivajo močan čut za doživljanje sočloveka.

Rada ima sončne dni, ker lahko obleče obleko, zato je zanjo vsak sončen dan dober dan. Tudi v službi sončen dan pomeni, da se bodo otroci lahko lovili zunaj na travniku. Ne mara deževnih dni, saj je takrat na vlaku gneča in promet poteka počasneje.

24. februarja je dopolnila svoj 51. rojstni dan. Ni ga praznovala, saj je dan preživela v službi. Domov je prišla pozno zvečer, a ni začela slikati. Namesto tega se je le usedla na majhen balkon, zavrtela jazz ploščo (zelo rada ima glasbo) in se ob pitju toplega, njej najljubšega

zeliščnega čaja predala hladni, tihi noči in razmišljala o tem, kakšno bi bilo življenje, če bi živela drugje. Erzo, kljub njeni starosti, velikokrat prime, da bi odšla iz mesta in živela brez rutine, a tega ne stori, saj ve, da jo tu potrebujejo.

Blažka Šifrar, 2. F

LEÖN

Dneva, ko sva se z Leönom spoznala, se spomnim precej dobro. Bil je njegov prvi dan nove službe v bližnjem baru, kamor s prijatelji po navadi zahajamo na pijačo. Bilo je že pozno, lokal se je počasi zapiral in vsi so odhajali domov. Od uslužbencev je ostal le še novozaposleni Leön. Nisem še želela stran, zato sem ga opazovala, ko je izjemno previdno in v najpočasnejšem možnem tempu pomival še zadnje skodelice. Lahko bi rekli, da ni bil ravno izurjen. Le kaj je delal celo svoje otroštvo, sem si mislila. Kmalu sem se naveličala pomivanja v počasnem posnetku in se začela odpravljati. Ravno tisti trenutek pa je začel pospravljati stole. Bolje rečeno, si začel ogledovati, kako bi obrnil stol in ga dal na mizo. Res težko opravilo, moram pripomniti. Precej očitno se mi je zdelo, da bo to trajalo še kar nekaj časa, zato sem pristopila k njemu in mu ponudila pomoč. Skupno zlaganje stolov je prekinil njegov krik. Leön je postal čisto zelen. Dobesedno. Iz njega sem komaj izvlekla nekaj besed in zdelo se mi je, da bo bruhal (kar se je menda zgodilo kasneje doma zaradi travme, ampak zdaj to ni tako pomembno). S solznimi očmi in brez sape mi je z gnusom pojasnil, da se je dotaknil čigumija, prilepljenega na dno stola. Kar zmrazilo me je. Ko sem naslednji dan prišla pogledat, kako se revež drži po takem dogodku, je na vratih že viselo opozorilo: »ŽVEČILNI GUMIJI PREPOVEDANI!«

JEŽUMILA

Trenutno je žal brezposelna, zato je primorana v najtežjih trenutkih, ko je brez ficka, za preživetje sprehajati pse, pa čeprav ji je to izpod časti. Tudi sama že počasi opaža, da njena igralska kariera ne obeta veliko, zato je spet stopila v stik s starši, s katerimi že resno razmišlja o vrnitvi v domači Horjul.

Kaja Urbanc, 2. F

Tjaša Pegan, 2. G

MIHAEL

Mihael je triindvajsetletni fant, ki je sramežljive ter v sebi temačne in črne narave. Zaznamuje ga velika črna pika na desni strani desnega očesa. Zaradi črne pike je še bolj nesamozavesten in nezaupljiv pred neznanci, saj ga skrbi, kakšna bo njihova reakcija, ko ga bodo zagledali. Zato ima Mihael rajši živali. Posebej rad ima ptičice siničice, saj mu je vseč njihova debelušna postava in kratek kljun. Rad jih posluša, kako mu pojejo. Tudi ptičice siničice so bolj sramežljive in se držijo ob robu in zase, tako kot Mihael. A zanj niso le siničke na svetu. Rad ima tudi svojo malo mlajšo sestrično, ki je v invalidskem vozičku in ima pokvarjen vid. Znašla se je v navzkrižnem ognju, ko je potekala manjša vojna med sovražnimi tolpmami. Čeprav je njena zgodba žalostna, je Mihael globoko v svojem srcu vesel, saj je prepričan, da se sestrična ne bi s takim z veseljem družila z njim, če ne bi bilo te nesreče. Čeprav je Mihael sramežljiv in prijazen fantič, pa iz dna srca sovraži svojega očeta, ki ga je zapustil ravno po tem, ko je mama zbolela za levkemijo. Svojo osamljenost pripisuje očetu in si vsak dan želi, da bi se njemu zgodilo, kar se je zgodilo njegovimi mami. Poleg te grozne želje si želi tudi, da bi postal priznan strokovnjak, ne le za siničke, ampak tudi za druge ptice. Čeprav ga sramežljivost pri tem nekoliko zadržuje, vseeno verjame, da bo postal bolj samozavesten, ko se mu ta želja uresniči.

ZORA

Zora je še premlada, da bi razumela na čem svet stoji. Glavo ji polnijo z domoljubnimi idejami, pri tem pa ne pozabijo na prestiž, ki jih obdaja. Pred drugimi otroki ponavlja naučene hvalnice in graje nad ostalim ljudstvom. V resnici je bolj preprosta. Ne razume, zakaj se je morala slikati z zastavo; a kot po navadi ni ugovarjala. Zora je namreč ubogljiva. Nič ne bo rekla - tudi če jo bo kdaj kaj zmotilo, bo tiho. Karkoli bo morala zagovarjati in čemurkoli nasprotovati, bo nastopila tako, da bo všečna svoji družini. Pa ni taka zaradi strahu, ampak zaradi nerazumevanja sveta. Ona ne bo imela (skoraj) nikoli priložnosti videti resnico o njeni državi, kaj šele svetu. A kaj ji bomo zamerili, saj ni ona kriva. Ona le uboga.

Katka Franja Slosar, 2. G

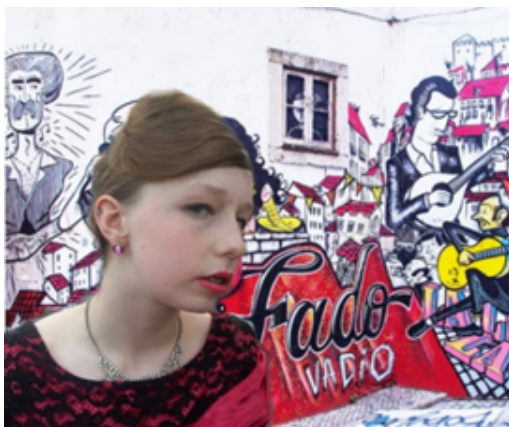

LEONORA

Jaz sem Leonora. Svoje ime sta mi ob rojstvu izbrala očetova brata; oba strica sta bila namreč zelo zaljubljena v mestno lepotico Leonoro. Kakor koli, moje ime mi je zelo všeč in sem tudi edino dekle na Dunaju, ki ga nosi. Imam 24 let in 7 mesecev. Čeprav sem še vedno mlada in radostna, mi običajno pripišejo več let. Menim, da jih prepriča moja zrelost in odgovornost.

Vse prijateljice na Dunaju se pa tako ali tako zanimajo le za dečke, ki jih zaljubljeno vrtijo na plesih. Dolgčas! Še sreča, da v našem dvorcu teh svečanih plesov ni velikokrat. Ko pa so, raje pijem rdeče vino in jem slastno pljučno pečenko naše kuharice Zdenke, kot da bi plesala in se nasmihala mladim moškim, ki imajo komaj kak puhek nad ustnicami in bi želeli mlado dekle za ženo.

Neja Baša, 2. G

MARIE SALGADO

Mojemu liku je ime Marie Salgado. Portugalska fado pevka iz začetka 20. stoletja. Starost neznana. Nastopa v majhnem baru poleg Lizbonskega пристanišča in slavi po svoji lepoti in glasu. Moški jo redno zapeljujejo, a le redkim uspe. V bistvu ona zapelje njih in jih tudi odvrže, kakor hitro jih ujame v pesti. Pogosto kadi tiste tanke, dolge cigarete, kot jih je imela Audrey Hepburn v Zajtrku pri Tiffanyju. Je večinoma prigrizke, ki jih ponujajo v baru, a najraje ima kozice z omako in koktajl s kandiranimi češnjami.

Kljub svoji slavi pogosto zavrača neštete producente, ki ji ponujajo pevsko kariero ter življenje razkošja in slave. Slava se ji zdi precenjena in razkošje lažno. Želi ostati zvesta petju zase in ne za denar.

JOŽEK

Jožek je že od nekdaj nenavaden fant. Že od rojstva se je razlikoval od drugih. Raje se je zabaval v svoji družbi, kot da bi se družil s prijatelji, in si v glavi zamišljal različne nemogoče scenarije, ki se nikoli ne bi mogli uresničiti. Ena od stvari, o katerih je sanjaril, so bile superge. Ko je sanjaril o supergah, ga je vrglo v nekakšno ekstazo. Videl je dolgo cesto in sebe, ki teče proti nedosegljivemu cilju na obzorju. Še sam ni vedel, kaj bo našel na cilju, a bil je vdan in prepričan v to, da bo poiskal karkoli ga že čaka na koncu mučne in dolge cestne poti.

Tibor Anželj, 2. F

PATRICIJA

Med časom, ko sva s Patricijo živeli skupaj, sva skupaj doživeli veliko in velikokrat mi je govorila o svojih dnevih. Še posebno dobro se spomnim, ko mi je pripovedovala o dogodku, ki sam po sebi ni bil kaj preveč zanimiv, a mi je njena pripoved ostala v spominu.

Nekega julijskega dne se je odpravila po nakupih. Tam je naletela na svojo znanko Klavdio, ki jo je poznala iz lepotnih tekmovanj. Čeprav bi si mislili, da je bilo tam med dekleti ogromno rivalstva, temu sploh ni bilo tako. Tako kot z drugimi dekleti se je tudi s Klavdio zelo dobro razumela in zelo je bila vesela, ko jo je nepričakovano zagledala. Sprva sta padli v pogovor o modrih šalih. Rekli sta si, da bi se zagotovo morali videti bolj pogosto. Skupaj sta brskali po trgovinicah in si nabrali veliko novih oblačil. Po nakupih sta bili neverjetno utrujeni, celo zadihani. Bolele so ju noge, v glavi se jima je vrtelo od hudega napora in vročine ...

Zato sta si skupaj privoščili kavo. Pogovarjali sta se o roza odtenkih rdečil in pogovor je nanesel na sosedo Majdo, ki je vedno nosila zelo lepo nežno roza šminko. Klavdia je rekla, da je videla Majdinega moža, kako zadnja dva mesca vsako sredo ob 18:34 odhaja iz stanovanja s telovadno torbo, kot da bi se odpravljaj v telovadnico. A ga je že večkrat zasačila pri tem, da se v torbi v resnici nahajajo steklenice. Skrival se je v kleti njihovega bloka in se tam nacejal s pomarančnim sokom. Patriciji ni bilo jasno, zakaj

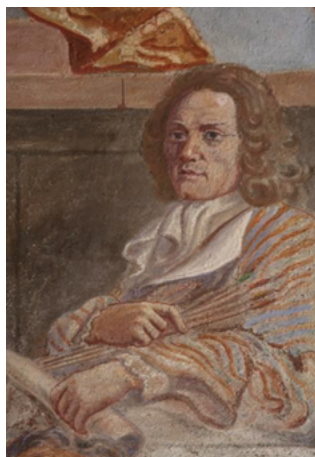
bi prikrival pitje pomarančnega soka, vendar je vseeno kimala in se pretvarjala, da je zgodba čisto logična. Majda je nadaljevala in pojasnila, da je Ivan zelo občutljiv na pomaranče in sladkor, zato mu žena tega ne dovoli, saj je škodljivo za njegovo zdravje. Patricija je bila zgrožena, da tako ogroža svoje zdravje, hkrati pa s tem žrtvuje uspešnost svojega zakona in laže ženi. Obenem je zelo uživala v teh informacijah in je čutila potrebo, da bi izvedela še več o situaciji. Zanimalo jo je, če ima Ivan še kakšne slabe navade. S Klavdio sta se pogovarjali o stvareh, za katere sumita, da bi jih Ivan še lahko skrival ... Prevezel jo je močan val plehke radovednosti in začudenja.

Eva Dabelić, 1. H

Brina Rednjak, 3. G

DANIELE PORTOBELLES

Daniele Portobelles je 34-letni uspešen in premožen risar ter izdelovalec zemljevidov, modre, plemenite krvi, ki slovi po sodelovanju z Kraljevimi pomorščaki. Vsako leto je bližje uresničitvi njegovih sanj: potoval bo v Maroko in tam živel brezskrbno življenje. Pil bo penino in užival v brezdelju, hrani in družinskem zlatu, ki ga poznajo po celi Španiji, predvsem pa v njegovem rodnem kraju Donostia – San Sebastian, ki je znan po tradiciji zlata njegove bogate družine.

Maj Deu Marinšek, 2. G

FRIDERIK

Malemu Frideriku je grad nad mestom pomenil vse. Prihajal je iz ene izmed največjih družin. Navajen je bil samostojnosti in vedel je, da se mora sam postaviti zase, ker se namesto njega nihče drug ne bo. Neugnana volja ga je ponesla daleč in kot neverjeten izumitelj je postal kraljevi svetovalec za orožje. Dodeljena mu je bila celo lastna soba ter priskrbljen ves zahtevan material za nove dosežke. Čeprav si ni nikoli mislil, je zdaj tudi sam živel na gradu. Njegov najljubši izum so bile strupene puščice, katere je nadvse rad mazal s strupom vsakič, ko je imel kaj, kar bi mu ležalo na duši.

Bil je tudi velik romantik, družinski človek in nenazadnje zabavljak. V vseh letih življenja, bil je namreč šestindvajsetletni mladenič, se je še kako dobro podučil o tem, kako je treba ravnati z ljudmi. Rad je posedal z njimi v mestni gostilni in se pogovarjal do večera. Hrabrost mu tudi ni bila tuja - vedno je povedal svoje tistim, ki so ga poskušali zamoriti. Vendar je bila brazgotina iz otroštva še vedno zakopana nekje v njegovi, sicer tako čisti, duši. V veliki družini, kot je bila njegova, ni bil pomemben posameznik, pomembno je bilo le preživetje. Če si bil delaven, si kaj veljal, ko pa je tvojo marljivost kaj zamotilo, za mizo zelo hitro ni bilo več dovolj žlic. Mati in oče sta bila zelo hladna človeka. Ko so bile razmere težke, bi vsaj ljubezen in toplina pripomogli. Vendar ne - pomanjkanje je bilo prisotno v celoti, tako kot ni bilo hrane, ni bilo ljubezni.

Kaj je človekov smisel brez podpore, topline in ljubezni? Saj je ničvredno. S svojo bistrostjo in občutkom je prišel z mislimi veliko dlje kot njegova starša. Zdaj, ko je bil na dobrem položaju, si je obljubil, da bo karseda dober oče, ko seveda pride čas za to.

Brina Režek. 1. H

Živa Senica, 2. G

VALERIJA KOROŠINOVA

Na sliki je Valerija Korošinova. Živi v Sankt Peterburgu v premožni hiši. Valerija je pred nekaj meseci dopolnila 21 let. Kot darilo za rojstni dan je od svojega očeta dobila vpisnico za študij na medicinski fakulteti. Ko je vpisnico dobila, so se ji uresničile sanje. Od takrat tudi očetu bolj zaupa, ima boljši odnos z njim in ima občutek, da jo razume in podpira.

Rada krši tista pravila, ki niso enakopravna za oba spola. Njena trenutna želja je, da bi se s prijatelji po končanem študiju preselila v Moskvo in tam pomagala ljudem. Nikoli ne želi biti odvisna od nekoga, zato se nikoli noče poročiti. Njen življenjski cilj je, da bi lahko ženske dobile več pravic in bi bila oba spola enakovredna. Nikoli pa se ni bala posledic dejanj, s katerimi je hotela doseči enakovrednost obeh spolov.

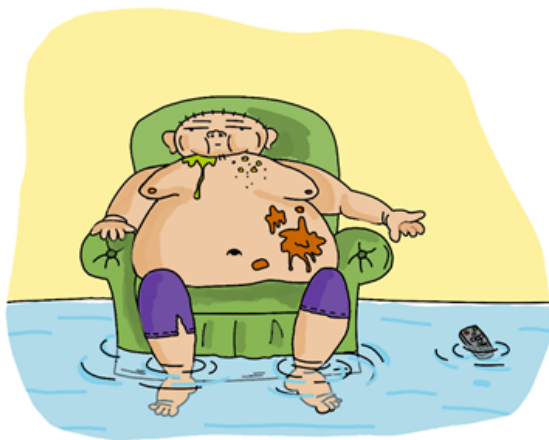

ALBERT FARAGE

Ime mi je Albert Farage. Štejem 58 let. Živim v soheski Knightsbridge v Londonu. Tam je živel že moj oče in njegov pred njim. Naša prisotnost v Londonu je tako že ustaljena in pomembna. Svojega višjega statusa se zavedam, a žal so se visokorodni naslovi izgubili v prejšnjih generacijah. To me zelo moti, saj me postavi le v višji srednji razred v Združenem kraljestvu.

Glede hrane in pijače je pa takole. Nič ne premaga grignolinškega vina, tukaj nisem odprt za debato. Navadno kosim v Strathmore hotelu.

Oliver Casagrande, 2. G

LENART

To je Lenart. Že na sliki je razvidno, da se mu ime odlično prilega, je namreč ena lena r't. Zelo hitro vam bo postalo jasno, da je najbolj len človek, ki ste ga videli v življenju.

Zakaj naj bi bil len? Danes sploh ni vstal s kavča, na katerem je zaspal. Televizijo ima prižgano že kakšnih 19 ur, zvok ga zelo moti, vendar se mu seveda ne da stegniti do daljinca, da bi jo ugasnil. Noge namaka v vodi, saj se mu pipe, ko jo je nazadnje odprl v kuhinji, ni dalo zapreti. Na kavču leži že kakšen teden in ker je s sabo na kavč prinesel le kos pice, je pojedel svojo majico, saj se mu ni ljubilo iti po hrano. Najbrž mi ni treba nadaljevati.

Star je 25 let. Končal je osnovno šolo. Takrat je bil še čisto navaden, živahen fantič, ki se je rad igral s prijatelji, delal domačo nalogo in vedel, kaj si želi biti po poklicu. Vpisal se je tudi v gimnazijo, ob koncu prvega letnika pa je postal

drug človek.. Nihče nikoli ne bo vedel, zakaj se mu je skisalo v možganih. Od takrat naprej gre samo še na slabše. Sploh ne stanuje več v svoji hiši. Nekoč, ko je hodil iz šole domov, je bil prelen, da bi pešačil do doma, zato je zavil v najbližjo hišo. Ko so lastniki prišli domov, so se ga ustrašili, pobrali svoje stvari in se nikoli več vrnili.

Ljudje imajo v življenju po navadi želje in cilje. Naj bo to, da bi radi pojedli kosilo, si želijo v kino s prijateljem ali da želijo postati zdravniki. Majhne in velike želje nas v življenju peljejo naprej. Zato se veliko ljudi sprašuje, zakaj je Lenart sploh še živ. Obstaja veliko teorij, najbolj razširjena pa je ta: njegovo telo je razvilo način, da kvadratke, ki jih televizija s svetlobo pošilja njegovim očem, pretvori v energijo, ki ga drži pri življenju. Majica, edina stvar v njegovem želodcu, namreč ni posebno hranilna stvar.

Za Lenarta je očitno zelo težko navezati se na stvari, še posebej na ljudi. Nazadnje, ko je še razmišljal, je pomislil, da ima najraje na svetu človeka, ki mu je na dom prinesel kitajsko hrano in soseda, ki mu je prišel popraviti televizijo. Prijateljev nima, saj bi bilo družiti se z njim naporneje kot druženje s kamnom. Če bi lahko rekli, da ta razvalina od človeka kaj ljubi, bi bila lahko edina stvar televizija. Ni tako, da ljudi na splošno ne bi maral. Za njih mu je namreč čisto vseeno. Pravzaprav mu je vseeno za ves svet - dokler ga ta ne poskuša premakniti. Ni maral učiteljev, ki so ga klicali, naj pride v šolo, saj je že pol leta izostajal od pouka, sosedov, ki so grozili, da bodo poklicali policijo, če se ne spravi iz tuje hiše, policajev, ki so ga poskušali iz hiše

odstraniti ... Ampak zdaj so se z njim že vsi sprijaznili. No, kdo pa ima voljo se kregati s kamnom? Če je ena stvar na celem svetu, ki si jo Lenart želi, je to človek, ki bi vse postoril namesto njega. S tem ne mislim gospodinjskih opravil ali plačevanja davkov. Njemu bi zadostovalo le to, da zapre za njim pipo in mu prinaša daljinec.

V glavnem, ljudje, ne bodite kot Lenart. Se mi zdi, da ni treba razlagati zakaj.

Enja Grad, 2. F

MONA T.

Ime ji je Mona T. Nihče ne ve točno, kaj skrivnostni T na koncu pomeni. Vendar pa bi lahko rekli, da je Mona precej skrivnostna in zadržana oseba. Imam občutek, da je, če se s kom prepira, zelo iskrena, saj vedno pove, kaj misli.

Živi v majhnem najemniškem stanovanju v okolici Londona, ki je kar malce tesno zanjo. Občasno dela kot varuška za bogatunske pamže v centru Londona, kar ji prinese dovolj, da plača mesečno najemnino, a to službo vseeno sovraži. Ob ponedeljkih in torkih ob popoldnevih dela kot natarica v priljubljeni lokalni kavarnici, a je pri tem naravnost grozna. Večkrat zamenja naročila, na primer moškemu, ki je naročil čaj, prinese sladoledno kupo in sok, babici z občutljivimi zobmi pa namesto kavice prinese kot ogenj vroč čaj. To zadnje, lahko ugibate, se ni dobro končalo. Že zaradi tega bi jo lahko odpustili, ampak je ne in to zato, ker je, kljub svoji neverjetni nenadarjenosti

za natakario, z ljudmi zelo očarljiva. No, vsaj, ko jim streže.

Ni si vedno želela biti le varuška in natakario, v bistvu je doštudirala filmsko šolo in si želela zaposliti se kot producentka v londonski televizijski hiši, a je niso vzeli. Trudila se je več mesecev, da bi prišla v vsaj eno vsaj malo s filmom povezano družbo, a ji ni uspelo. Zadnje čase se, medtem ko ne dela, trudi priti na televizijo, v kakšno jutranjo oddajo. Poskusila je že z vsem - da bi jo zaposlili kot nekoga, ki kliče goste ali igra snažilko ali karkoli, a ji tudi to ni uspelo. Zadnjič, ko je poklicala na Londonski Dobro jutro, si je tja želela prisiliti se kot šepetalka zmedenih rastlin (kot je paradižnik ... pravzaprav samo paradižnik, pravzaprav samo kot šepetalka paradižnikom), a ji tudi to ni uspelo. Nesramno so jo zavrnil in ji rekli, da bodo, če še kdaj pokliče, poklicali policijo zaradi nadlegovanja. Človek bi rekel, da, kljub njeni neverjetni iznajdljivosti in očarljivosti, ljudje okoli nje pogosto izgubijo živce.

Pa pogledjmo, kaj še vemo o njej. Je vegetarijanka in sovraži vse, ki jedo meso. Meni, da je to hladnokrven umor, za katerega bi morali ljudje v zapor. Prav tako ne mara pobarvanih las in frizerjev, saj se ji zdi, da vsakič delajo po svoji lastni glavi na ... nekoga drugega glavi. In to se ji preprosto ne zdi pravično. Prav tako ji niso všeč ljudje, ki delijo letake na ulici, saj se ji zdi, da bi, če bi hotela letak, tega lahko vzela tudi sama.

Živi sama in ni v razmerju. A enkrat na mesec gre na tečaj joge. Ne zato, ker ji je tako všeč joga, temveč ker ji je všeč trener, ki ga vodi. Rada hodi na sprehode v park, tam poseda na klopci in gleda mimoidoče. Najbolj ji je všeč, ko jo prepozna kak gost iz kavarne, se usede zraven nje in se nato pogovarjata. Otroci, ki včasih pridejo z njimi ali mimo ali pa se igrajo na bližnji igralih, ji sploh niso všeč. Zdi se ji slabo vzgojeni in nesramni, zato se z njimi nikoli ne ukvarja. Vseeno se ji zdi, da bi rada enkrat imela lastnega otroka, saj misli, da bi glede lastnega otroka čutila drugače.

Od časa do časa rada zavije v trgovinico z živalmi in kupi kakšen nov okrask za ogromen akvarij, ki ga ima doma in zaseda skoraj pol njene majčkene dnevne sobe. Smešno je, da ima samo eno drobceno tropsko ribico, ki se večino časa samo zaletava v steklo.

Pa poglejmo, kaj ŠE vemo o njej. V velikih supermarketih so ji všeč zastoj hrana oziroma tisto, kar pač dobiš za pokušino, preden izdelek kupiš. Prav tako nikoli ne smeti in hladno ogovori vse mulčke, ki si drznejo smetiti pred njo. Razmišlja o tem, da bi posnela dokumentarec o življenju ob morju in ogroženih vrstah, ki živijo blizu obale. To je njena edina možnost, da se potopi v filmske vode. Ni verna, temveč je strastna zagovornica samostojnega razmišljanja in mnenja vsakega posameznika, naravnost sovraži pa vse verske obrede z žrtvovanji živih bitij, saj se ji to zdi neverjetno kruto in tudi blazno nepotrebno. Njen najljubši film je Mala morska deklica, saj se ji zdi življenje v morju

strašansko zanimivo, in če ne bi bila tridesetletni nekoliko nadpovprečno težek kopenski sesalec, bi verjetno poskusila živeti v morskih globinah.

Zdaj bom opisala še, kaj se zgodi na zanjo najbolj navaden dan. Pa opišimo ponedeljek, svež začetek novega tedna.

Mona se po navadi zbudi precej pozno, okoli devetih. Je zagovornica pravila "še pet minut" in se potem iz postelje privleče šele okoli pol desetih. Hitro smukne v puhaste copate in si čez nočno srajco obleče pikasto jutranjko. Nato se iz spalnice, po le kakšen meter dolgem hodniku, odvleče v kuhinjo (ki je obenem tudi jedilnica). Tam si navadno pripravi močno kavo ter jo popije na kavču med branjem dobre knjige ali gledanjem kakšnih neumnih španskih nadaljevanj. Nato se preobleče v dnevna oblačila, na hladen dan obleče še plašček, ter se odpravi na sprehod, kjer se po navadi ustavi pri bližnji stojnici in si privošči rogljiček in včasih še eno kavico. Potem gre počasi domov, nahrani svojo ribico in si nekoliko pospravi stanovanje. Včasih si privošči sproščujoč tuš ali pa prebira oglase za delo v dnevnem časopisu. Nato si začne pripravljati kosilo, ki ga, bolj pogosto, kot bi sama priznala, sestavljata le brokol in pire ter vegetarijanski polpetki. Takoj po kosilu pohiti proti kavarnici, kjer dela ob popoldnevih, domov se velikokrat vrne šele okoli devetih zvečer. Občasno ob večerih kot varuška popazi na kakšnega otroka v bližini. Ko pride domov, si pripravi čaj, se stušira in umije ter nahrani svojo ribico. Nato gre v posteljo, kjer nadaljuje s svojo knjigo. Nerada prizna, da že pri tridesetih uporablja bralna

očala, a tako pač je. Okoli polnoči, pogosto še pozneje, odloži knjigo in očala ter zaspi.

Če ste pozorno brali, ste lahko opazili, da je Mona zelo umirjena, včasih zadržana in občasno tudi nekoliko zmedena oseba. Je tudi zelo očarljiva, a je ni strah povedati, kar si misli. Včasih je nekoliko lena, spet drugič pa tudi zaletava. Njo oziroma njen karakter sem ustvarila na podlagi živali in sicer morske krave oziroma Antillean manatee po latinsko, iz katerega sem izpeljala tudi njeno ime - Mona T.

Taajda Strojan Rot, 1. H

**TOK
ZAVESTI**

DEDEK V KOŠARI

Nekoč sva se z dedkom odpravila v gozd nabirat kostanj. Da sva ga našla, sva po hribu navzgor hodila kar dolgo časa. Ko sva končno prišla do jase, na kateri so bila kostanjeva drevesa, je bil dedek že zelo utrujen, a tega ni hotel pokazati. Videla sem, da bi zelo rad sedel, a si tega ni dovolil in je nemudoma odhitel do prvega drevesa. Sledila sem mu in začela sva skupaj pobirati kostanj. Tam sva ure in ure sedela in nabirala kostanj. Ko ga je na tleh končno zmanjkalo, se je dedek odločil, da bo splezal na drevo in potresel veje. To sem mu močno odsvetovala, saj je bil že res zelo utrujen, a on je bil trdno odločen. Splezal je na drevo in mu je nekaj časa šlo kar dobro. Potem pa se je kar naenkrat pod njim odlomila veja. Padel je z drevesa in še preden sem lahko pomežiknila, ga nisem več videla. Z očmi sem ga iskala povsod, na koncu pa sem ga opazila v njegovi veliki košari, ki je bila napolnjena s kostanjem. Hitro sem stekla tja in mu pomagala iz nje. Lahko rečemo, da sva bodice z njegovega telesa pobirala dalj časa kot prej kostanj.

Lana Arbi, 3. G

TEDEN SNEGA

Bilo je konec novembra, tik pred začetkom decembra. V zraku se je že čutilo veselje zaradi pričakovanja svetega Miklavža. Na Sveti Trojici na Blokah je stala majhna kmetija. Imenovali so se Pr'Možancavi. Niso imeli dosti. Vse kar so imeli pri hiši je bil prašič z imenom Tonček. Vsa vas se jim je smejala. Pravili so, da ne bi nikoli imeli pri hiši tako umazane živali. Vsi sosedje so doma gojili ovce, govedo ali celo konje. Potem pa je pritisnil mraz. 7 dni in 7 noči je padal sneg, kot bi jih Bog hotel vse žive pokopati v mrazu. Vse ostale kmetije so svoje živali že zaklale, češ da bodo imeli obilnega Miklavža. A temperature so poskrbele za svoje in meso se je pokvarilo. Pr'Možancavi pa so svojega Tončka obdržali. Ker je sneg tako silovito padal, po tednu pa ni hotel skopneti, so morali sprejeti dejstvo, da je prišlo slovo od štirinožnega prijatelja. Tončka so zaklali, meso zakopali v sneg in ledeno krizo preživeli v izobilju hrane. To je bilo njihovo darilo svetega Miklavža.

Miha Butala, 3. G

LEPO VAS PROSIM, GOSPOD ŽUPAN

Sprehajala sem se po naši občini in razmišljala, kaj vse bi lahko spremenili. Ko sem šla mimo županove hiše, sem videla, da ima kokoši kar razpuščene in se veselo sprehajajo po cesti. Šla sem trkat na županova vrata. Odprl je in me povabil notri. Povedala sem mu glede kokoši in še nekaj svojih predlogov glede obnove občine. Predlagala sem, da se ceste čim prej obnovijo, da se tudi do manj dostopnih krajev napelje javna razsvetljava in pa, da bi naredili javno kopališče. Župan se je razjezil in me zaprl v klet. Rekel je, da se naj ne vtikam v njegovo življenje in delo. Lepo sem ga prosila, če me izpusti. Ni me izpustil. Še vedno sedim v njegovi temni kleti. Vsak dan dobim kruh in vodo, da preživim.

Neža Flerc, 3. G

KRVAVA MILOŠČINA

Velik in močan moški jo je držal za lase, ko jo je vlekel na sredino trga, pod staro lipo. Hitro se je zbrala množica ljudi, ki je radovedna gledala, kaj bo sledilo. Bila je pretepena, na blede koži je bila strjena kri in na nekaterih mestih je bila koža vijolična. Mož, ki jo je prej tako grebo zvlekel sem, je pred vsemi oznanil, da je čarovnica in da je noče več imeti za hčer. Žandarji, ki so opazili situacijo, so jo vklenili ter odvedli, da bi počakala na sojenje, ki vendar pripada vsakomur. V tistem trenutku se je z lipe, ki je visela preko trga, odlomila veja, da je podrla dekle pod sabo. Umrła je.

:/

Tyshea Anai Drab, 3. G

Zarja Telič Kovač, 1. H

CRATQUÉ

ČRNO IN BELO NE OBSTAJATA

Bil je januar, čudna meglica se je vila tik nad tlemi, temperature pa so bile na tisti dan previsoke za ta mesec. En sam čudež, še posebno za Friderika. V ozadju se je iz grajskih soban širil zvok otroškega joka. Rodila se je Beatrice, Friderikova največja sreča in njegovo največje prekletstvo.

Grajska gospa je imela veliko dvornih dam, Rhiannon pa je bila nekaj prav posebnega. Velikokrat sta se s Friderikom srečevala na hodnikih. Bila je neustrašna, delovna in resnično dobrega srca. Grajsko gospo je s svojim izjemnim dojemanjem sveta že večkrat rešila iz mnogih zagat. Vsak dan sta se videvala na hodnikih in iskre so preskočile. Oba sta bila spoštovana in njuna naklonjenost drug drugemu je bila odobrena.

Kmalu sta se poročila. Dolgo sta živela sama, saj naraščaja ni bilo. Imela sta lepo življenje - v gradu je bilo dobro poskrbljeno za njiju. Po treh letih skupnega življenja sta bila končno blagoslovljena s prečudovitim dekletcem. Beatrice je v njuno življenje prinesla ogromno smeha, topline, ljubezni in smisla nasploh. Navdušenje, ki sta ga ob vsem dogajanju čutila, je bilo neopisljivo. Kljub skrbem in nevarnostim sta si obljubila, da bosta dekletce obvarovala.

Bili bi naj družina, katere noben od njiju ni imel. Preselili so se v veliko podeželsko hišo, kjer sta otroka vzgajala v

skromnosti, pa še vedno ni bil za nič prikrajšan. Zdelo se je kot v sanjah. Beatrice je odraščala in leta so hitro minevala. Kmalu je bila dvajsetletno dekle. Vse pa ni bilo samo lepo. Friderikov brat Ludovicus je bil od nekdaj nekoliko zahrbtnen, neobziren in sebičen, vsem znano pa je bilo tudi njegovo denarno bogastvo. Beatrice je na Friderikovo žalost odrasla v nehvaležno žensko, to je bil zanj že prvi boleči poraz. Edino, kar si je želel je, da bi deklici privzgojil prave vrednote, zgodilo pa se je pravo nasprotje. Tudi sam je bil drugačen od svoje družine, a ni razumel, kje jo je tako hudo polomil.

Pri dvajsetih letih je Beatrice nameravala pobegniti z Ludovicusom, ki je bil veliko starejši od nje. Ljubezen je zagotovo nekaj, kar te preslepi in za napake ljubljene osebe bi skoraj vedno našel izgovor, vendar za Friderika to opravičilo ni bilo dovolj. Kako jo usmeriti na pravo pot, je bila zanj prava neznanka. Nekoč razumevajoč in pazljiv, hkrati pa preudaren, se je zdaj znašel v situaciji, ko je popolnoma pozabil na svoja prepričanja in zaslepljen od strahu in obupa storil nekaj grozovitega. Lastni hčeri je odvzel ljubezen, čeprav še tako nezdravo, pa vendar ljubezen. Zaprl jo je v kamnito podeželsko hišo, kjer je revica počasi umirala od čustvenih bolečin. Rhiannon je bila sama preveč bolna, da bi ukrepala.

Frideriku se je popolnoma zmešalo. Beatrice si je zaradi srčnih bolečin, ki so presegle vse meje, vzela življenje. Šele takrat je Friderik spoznal, kaj je storil. Resnost situacije in bolečina, ki je bila prisotna, zdaj ni bila primerljiva s tisto

prej. Kmalu zatem si je življenje vzeli še Ludovicus.
Nekoč neugnan človek, Friderik Puščični, je bil sedaj le še obupan starec, za katerega si nikoli ne bi mislili, da bo tako končal.

Brina Režek, 1. H

Maruša Kopač, 1. G

Bil je sončni zahod in rdeči oblaki na temnem nebu so kazali na krasen zaključek čudovitega dne. Sedela sem na strehi svojega bloka, oči zaprte, veter pa mi je rahlo česal lase. Dejstvo, da sem bila lahko tako srečna in grozno žalostna ob istem času, se mi je zdelo osupljivo. Kako hinavsko.

Solze so mi tekle in sekale gubice v licih, ki so se naredile zaradi nasmeha. Samo čakala sem še lahko. Čakala, da pride. Vedela sem, da bo.

Kmalu sem slišala korake za seboj. Vrata na teraso so se zaprla in za trenutek je bil edini zvok naokoli veter. A vedela sem, da nisem sama.

»Ksen.« Njegov glas, ki kliče moje ime, me je samo še bolj dotolkel. Začela sem hlipati. »Pojdi z menoj. Obljubim, da bom pazil nate.«

Obrnila sem se in ga spet, prvič po dolgem času, uzrla. Prej mi ni bilo jasno, zakaj prihaja zmeraj ob najbolj groznih časih. »Lagal si mi. Kako naj ti verjamem?«

Zavzdihnil je. »Vem, da me sovražiš. Ampak potrebujem te ob sebi.«

Spet sem mu pokazala hrbet. »Včasih ne vem, ali te imam samo zelo rada ali pa te sovražim.« Laž. Nikoli ga nisem sovražila. Ljubila sem ga že od prvega dne. Sovražila sem samo sebe. Kako sem bila lahko tako naivna? »Vse, kar si želim je, da se vse konča. Na kakršen koli način.«

»Vse ? Na kaj točno ciljaš ?« me je vprašal z iskrenim zanimanjem.

»Na zmedo v glavi. Ne zmorem se več ukvarjati s tem. Če bi bilo mogoče, bi bilo vse, kar bi si želela, samo to, kar imam sedaj: konec dneva s prelepim nebom ter prazno glavo. Pa še tebe bi dodala. Če bi bil resničen, seveda.«

Zavzdihnil je. »Resničen sem. Ti to dobro veš. In lahko ti pomagam to končati. Lahko ti pomagam priti do zaključka.«

Oči so mi potovale do svojih razgaljenih rok in nog, polnih modric in ran. Kaznovanje same sebe je pomagalo, vendar sem vedela, da tako na dolgi rok ne bo šlo. Mogoče pa mi res lahko pomaga. Sem namreč Ksen – nikoli ni nič dovolj dobro, vendar zmeraj vse sprejmem.

Pogledala sem ga. Če prej nisem vedela, zakaj je zmeraj tu takrat, ko mi je najhuje, mi je bilo takrat popolnoma jasno. On mi je prihajal pomagat. V času, ko sem bila najbolj obupana in prizadeta, je bil on edina luč, ki sem jo še premogla vzdržati. Zato sem se mu nasmehnila.

»Potem pa mi pomagaj. Prosim, končaj to.« Moj nežen ton se ni ujema z besedami, ki so prihajale iz mojih ust. Vendar je razumel.

Stopil je korak bližje. »Nič na tem svetu nima pomena. Nič ni pomembno. Sreča nekoga drugega bi se lahko v

nepomembnosti primerjala s tvojo žalostjo. Nič ni prav. Nekateri bi lahko to vzeli kot pozitivno stvar, ampak ti zaradi tega nočeš biti več tu. In to je v redu. Ker nič na svetu ni pomembno.«

Sklonil se je, me dvignil in mi pomagal priti na ograjo. Pogledala sem dol v globino ter prvič v življenju čutila nič. »Si pripravljena?« me je vprašal. Ko sem pokimala, me je prijel za roko, potegnil bližje in poljubil.

Ta občutek. Občutek svobode in zavedanja, da bo vsega konec v manj kot minuti. To je bila moja najljubša stvar na svetu. »Sem.«

Zadnja stvar v mojem spominu je padanje.

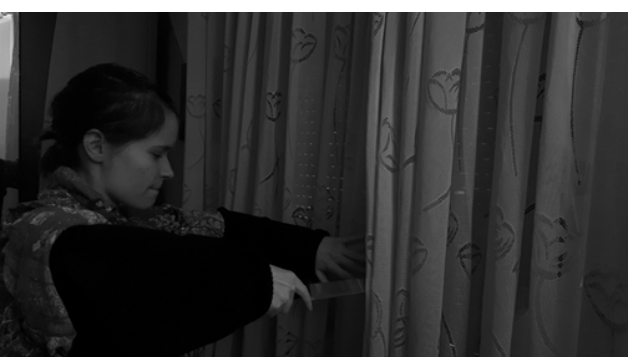
Nia Gregel, 2. F

Brina Roblek Češka, 1. F

Maša Perko Pervinšek, 1. F

Mateja Strle, 1. F

ÉNTREA

Na majhnem otoku Proktós v Sredozemlju stoji razkošna palača. Mogočen bel dvorec, katerega lesketajoči se marmorni stebri ga držijo pokonci že stoletja. V njem že od nekdaj vlada dinastija Perittómata, katere kralj Gáidasos vlada skrbno in pravično. Žena Vyzíá mu nekega dne rodi hči. Dekletce je nenaravno lepo, z lesketajočimi zelenimi očmi in mlečno kožo. A rodi se z velikim temnim znamenjem, ki prekriva veko in lice levega očesa. Srečo rojstva nemudoma nadomesti groza. Kraljici zdi otrokova energija nenavadna, zato kralju, ki je bil takrat ravno na potovanju, zataji rojstvo in dekletce odpelje k prerokinji. Ta napove, da bo dekle ugonobilo kraljestvo in vse v njem ter da bo prihodnost obarvana rdeče. Kraljica se zgrozi in nemudoma zavrže otroka v najbližji grm ter steče nazaj v palačo. Kraljestvu razglasi nepričakovan splav, kar kralja pahne v neutolažljivo žalost.

Med tem dojenčkov jok v grmičevju odmeva v prazno noč, dokler ga na sprehodu v mesečini ne zasliši boginja Hebe. Ob pogledu na otrokove oči se ga usmili. Opazi znamenje ter ga zbriše misleč, da so otroka zavrgli zaradi videza. Pomiri otrokov jok ter ga v tančico zavitega položi na prag dvora, upajoč, da se bodo usmilili dekletca in ga vzeli k sebi. Ni poznala njenega pravega izvora. Ko naslednje jutro kralj na pragu zagleda otroka, ga hitro sprejme za svojega. Meni, da je dar bogov v zameno za splavljenega otroka. Čeprav bi kraljica raje rodila svojega otroka, kralja ni uspela drugače prepričati.

Dekletu dajo ime Éntrea. Skozi otroštvo je obdana s kraljevo neizmerno ljubeznijo in razkošjem, ker jo ima za svojo. Kraljica pa se do nje vede hladno in včasih kar kruto. Neznano kaj jo je od otroka odtujilo. Jezila jo je vsa pozornost, ki je obdajala dekle, in vsaka mala podrobnosti na njej. Sovraštvo v njenem srcu je potihem raslo skupaj z Éntreo. Čuti, da je kralj spustil v dvor nekaj več kot le navadno siroto, ko je prestopil prag z otrokom v naročju. Nekaj zloveščega.

Éntrea odraste v pametno in ugledno deklo, katere lepota slovi po vsem kraljestvu. Tisoče snubcev preplavlja dvorni atrij, upajoč, da bi vsaj za trenutek uzrli njeno lepoto. Kraljica po skrivem komaj čaka, da se deklo poroči v ugleden dvor. Čeprav s kraljem previdno izbirata ženina, opazita, da princese to ne zanima. Močno se upira vsakršni poroki ali snubcem. Vedno je bila samostojna in malce uporniška, zato jo kralj na vse pretege poskuša karseda mirno prepričati, naj pristane na poroko. Kraljici pa mineva potrpljenje. Kot peščena ura je iztekal ves razum in strpnost do nje.

Nekega dne ji po ponovnem prepiru s kraljem prekipi, saj ta predlaga, da s poroko vseeno malo počakajo. Niti sekunde ni več zdržala ob dekletu. Zato jo sredi noči zapre v najbolj mrzel in temačen stolp dvorca, brez besed jo zgrabi in hladnokrvno vrže v najtemnejšo in najzatohlejšo sobico, kot da je najhujši izmeček.

Žal pa tega ni mogla predolgo prikrivati kralju. Ta se nemudoma razjezi, ko opazi, da hčere ni. Kraljica ga poskuša prepričati, da je dekle nespoštljivo, zlobno ter preračunljivo in da si to zasluži. Poskuša ga celo prepričati, da je bila princesa kruta do nje, a je kralj, besen na kraljico, ni želel več poslušati. Ko mu kraljica ne pustili k hčeri, se razjezi in ji poskuša ključ od stolpa vzeti na silo. Tega je imela skritega okoli vratu pod obleko. Zgrabi jo za ramena in kraljica ga v samoobrambi udari z bližnjim svečnikom, kar ga v trenutku podre na tla. Preplaval jo neukrotljiv bes. Počuti se je, kot da jo je izdal zaradi dekleta. Desetletja je bila zvesta in ugledna žena, a vse to se mu zdi nepomembno v primerjavi z njegovim slepim očetovskim čutom do nekega nehvaležnega pankrta. Preden se zave ga udari spet in spet in spet, dokler ječanja ne nadomesti mrka tišina. Vsak zvok zunaj obmolkne in ozek žarek se zalesketa v mlakuži krvi, ki postaja čedalje večja.

Med tem Éntrea v mračnem plesnivem stolpiču v obupu samo strmi predse. Ve, da jo mati prezira in da to ni naključna kazen. Koristoljubno je našla izgovor, da se je znebi - če ne z lepa, pa z grda. Na lepem jo obsede bes, ki ga še nikoli prej ni občutila, kljub situaciji. Megli ji vid in misli postajajo vse bolj mračne in nejasne. Začuti ostro bolečino v levem očesu in vse v njej ji sporoča, da je nekaj hudo narobe. Bes ji po žilah požene adrenalin in paniko hkrati. Začne razbijati po zarjavelih rešetkah, tamkajšnji stražar pa jo zgolj udari po prstih, da jo utiša. To je kaplja čez rob. Ostro zbadanje v očesu postaja hujše, a se ne zmeni za to.

Prekolne stražarja, ki - ko se vrne nazaj, da jo utiša - opazi črno znamenje na princesinem očesu, ki ga poprej še ni videl. Takoj, ko jo pogleda v oči, se zgrudi na tla. Imel je zlomljen vrat in je v trenutku umrl. Éntreji se zasvetijo oči in prevzame jo ekstaza, katere edini cilj je najti kraljico in kralja.

Ko kraljico na dvornem hodniku mine hladnokrven prezir, jo prevzame panika. Ob pogledu na moževo kri, ki se vpija v preprogo, se spomni na prerokinjo, nato na Éntrejine oči, ki jo končno pripeljejo do spoznanja. V šoku se ob moževem truplu zgrudi na kolena. Rdeča mlakuža ji počasi poji belo krilo. Zasliši se glasen hrup, ki ji zadoni v ušesih. Nato kriki. Ozre se na temen del hodnika, kjer se zdaj zbira služinčad. Na koncu zagleda luč, katere sij na tla podre vsakega, ki ga zadane. To je Éntrea in njeno novo znamenje zdaj sije skupaj z lučjo. Kraljica obstane v šoku. Zave se, da bo prerokba uresničena in da ima noge prikovane v tla in je otrpla od strahu, kljub temu, da bi lahko začela bežati. Celoten dvor je v grozi, paniki in mrtev je vsak, ki poskuša braniti kraljico. Ko se ji približa, naenkrat vse obstane. Prizor je grozovit. Vsepovprek trupla in panika. Éntrejin obraz je brezizrazen ter sij oster in mračen. Kraljica histerično prosi za usmiljenje, a zaman. Zdaj dekle pozna svoj pravi izvor in kraljičine grehe. Princesa ni več to, kar je bila. Zdaj je brez občutkov in usmiljenja. Lebdeč nad kraljico še zadnjič uzre svojega očeta in ubije svojo nesojeno mati.

Kot bi mignil, spet zavlada tišina. Vsi mirno leže, zaradi bridke usode, ki jih je doletela. Sij v hipu izgine in tišino preseka mrzel piš. Tla so polna trupel, le še Éntrea stoji z solznimi očmi, ko stopi do očeta, ga poslednjič poboža po licu in izgine neznano kam.

Maruša Freya Voglar, 2. G

Zoja Eva Bartolj, 1. G

Manca Frank, 1. G

JUNAKI

Junaki Janez, Zdravko, Aleksandra in Matej so želeli sestaviti vlado. Najbolj si je oblasti želel Janez. Prijatelji ga kličejo tudi Ivan. Zdravko in Aleksandra sta bila v zagati, ker je padla prejšnja vlada, onadva pa sta obljubila, da z Janezom ne bosta sestavljala vlade. Razmišljala sta in razmišljala ter se na koncu odločila, da bo dobro za vse, če bosta lahko imela dober avto še vsaj dve leti. Seveda, tega nista povedala javnostim. Javnostim sta govorila, da v koalicijo nista vstopila zaradi plače, ampak v dobro Slovenije. Nasedlim ljudem sta se smejala v brk. Mateja s piskajočim glasom ni nihče vzel resno, zato se je Matej globoko iz Janezove zadnjice javil, da postane minister.

Ko je Janez vsem povedal, zakaj želijo biti v vladi, so se odpravili proti baru in sedli za šank. Teči je začela debata o tem, kako bodo upravljali državo. Janez je vedel, da mora vsem pustiti do besede in mnenja, da bo lahko Aleksandro, Mateja in Zdravka vrtel okoli prsta. Matej je Janezu rekel, da lahko Janez napiše Matejev del koalicijske pogodbe, samo da bo on minister. Janez mu je pritrdil. Matej je bil neizmerno vesel, ker bo končno minister, ne pa zgolj Robin teti Ljudmili. Tudi Zdravku je bilo bolj kot ne vseeno in je rekel Janezu, naj obljube pregleda na spletni strani njegove stranke in jih prepíše v pogodbo. Aleksandra je rekla: »Naj se dobro godi upokojujencem.« Aleksandra se je očitno zmotila pri uporabi besed, ker je mislila: »Naj se dobro godi meni.« Matej je poklical mamo, naj ga pride iskat, vendar je mama sklepala posel z Zdravkovim prijateljem.

Matej se je počutil zapostavljenega in se je želel družiti z Janezom, ampak je Janez pokazal pravi obraz in ga poslal v tri krasne. Matej je pred barom še čakal na mamo, ostali so se odpravili domov.

Janez je doma z navdušenjem sestavil raznoliko koalicijsko pogodbo, ki bo videti kot koalicija več strank. Komaj je čakal, da začne vladati in se v tretje končno maščuje zlobnim ljudem, za katere je mislil, da so njegovi prijatelji. Klical jih je komunajzerji. Janez je razmišljal, kako bi vladal in se domislil strategije. Vladal bo z načeli iz srednjega veka, zavitimi v 21. stoletje. Ko je videl, da je koalicijska pogodba prodana zgodba, je moral zgolj še ustrahovati svoje prijatelje v Državnem zboru, da so z glasovi potrdili njegovo vlado in začel vladati. Njegova prva naloga je bila, da o krivici, ki so mu jo naredili zlobni komunajzerji, pove ljudem. Zato je svoje služabnike poslal na nacionalno televizijo in se začel vmešavati v njeno delo. Ko so ga ljudje začeli označevati za fašista in potencialnega diktatorja, ga to ni motilo, ker je bil vendarle predsednik vlade in je lahko te ljudi kaznoval, kakor je hotel.

Janez je imel strašne nočne more. V sanjah ga je vsako noč obiskal zlobni stric Milan iz Murgel. Ker so ga te more tako strašile, je začel Milana preganjati v medijih. Ampak v tej noči ga niso tlačile more, ker je vedel, da je jutri dan, ko bo njegov prijatelj Viktor z Madžarske, njegovi stranki nakazal denar.

Aleksandra, Matej in Zdravko so živeli srečno do konca svojih dni, ker niso imeli vesti in niso vedeli, da jih je Janez pošteno nategnil.

Nace Korošec, 2. G

Gaja Slabe, 1. H

KAM JE IZGINILO JOHNNYJEVO GOVOREČE KOLO?

Nekoč, pred davnimi časi je na Danskem živel 63 let star gospod, sivih las in modrih oči, po imenu Johnny. Bil je zelo drobne postave, ki jo je po navadi odel v ogromen siv suknjič. Imel je zelo dolge brke, približno takšne kot Ivan Cankar, na glavi pa je nosil črn klobuk. Bil je vedre volje, kljub temu, da je živel v majhni hišici na robu gozda čisto sam. No, ni živel čisto sam. Z njim je živelo tudi njegovo 43 let staro kul govoreče rdeče kolo, ki mu ga je podaril njegov pokojni dedek. Johnny in njegovo kul govoreče kolo sta bila najboljša prijatelja. Skupaj sta kuhala kosilo, pela pesmi, si pripovedovala šale in se pogovarjala ure in ure. Bila sta tako rekoč nerazdružljiva. Kul govoreče kolo se je smejalo tako na glas, da se ga je lahko slišalo v deveto vas. Poleg tega pa je imelo nekakšen poseben smeh, ki se je slišal kot PEHU PEHU PEHU. Kadar je bilo kul govoreče kolo srečno, se je začelo oglašati CIN CIN HUPA PUPA PRR PRR. Kadar pa se je kolo zaljubilo, je začelo neprekinjeno kihati, zvok njegovega kihanja pa je bil enak zvoku človeškega kihanja, in sicer APČIH APČIH APČIH. Ampak kolo ni kihalo zato, ker bi bilo alergično na zaljubljenost, temveč zato, ker mu je ta tako zmešala "glavo", da so se njegovi možganski mehanizmi malce pomešali, posledica tega pa je bilo neustavljivo kihanje.

Vsak dan se je Johnny usedel na svoje kul govoreče kolo in skupaj sta se odpeljala skozi gozd do ogromnega jezera. Našla sta si čisto svoj kotichek na vzhodni strani jezera. Tam je stari gospod Johnny iz pomola skakal v jezero in pri tem

delal smešne poze, njegovo kul govoreče kolo pa se mu je smejalo PEHU PEHU PEHU. Ko sta se utrudila, sta legla na travo in zaspala.

Toda nekega dne, ko se je Johnny zbudil iz spanca, njegovo kul govoreče kolo ni več ležalo poleg njega. Hitro je vstal in se panično oziral naokoli. Ker ga ni zagledal, ga je začel klicati. A kolo se ni oglasilo. Johnny je vedel, da se njegovo kul govoreče kolo ne bi od njega oddaljilo kar samo od sebe. Zato ga je začel iskati. Ker je mislil, da se je mogoče samo vrnilo domov, se je odpravil na pot proti svoji hiški. Ker ga ni našel doma, se je obupan vrnil na pot proti jezeru. Na poti je srečal medveda. Povprašal ga je, če se je tam mimo peljalo kakšno kul govoreče kolo. Medved mu je zabrundal, da je res videl rdeče kolo, a na njem se je peljala neka starka. Povedal mu je tudi, da sta se starka in rdeče kolo peljala proti jezeru. Johnny je pomislil, da je morda starka ukradla njegovo kolo in zdaj z njim posedla ob jezeru. Zato je prosil medveda, če mu pomaga priti okoli jezera. Medved je rekel, da mu bo pomagal. Johnny je skočil na njegov hrbet in sta šla. Hodila sta zelo dolgo in nikjer ni bilo ne duha ne sluha o rdečem kolesu in o starki.

Nato pa se je končno zaslišal CIN CIN HUPA PUPA PRR PRR. Oba sta se zdrznila, saj je ta glas prihajal iz zahodne strani jezera. Johnny je zavpil, da je to njegovo kul govoreče kolo, zato sta se odpravila proti zahodni strani jezera. Zagledala sta starko in njegovo kul govoreče kolo. Zraven Johnnyjevega kolesa pa je bilo še eno rdeče kolo. Johnny je stekel k svojem kul govorečemu kolesu, ta pa je kihal

APČIH APČIH APČIH. Povedalo mu je, da je videlo in slišalo, da se mimo pelje zelo lepo rdeče kolo, in ker še nikoli nikjer na tem svetu ni videlo tako lepega kolesa, se je odločilo iti za njim. Johnny je spoznal, da je njegovo kul govoreče kolo postalo zaljubljeno govoreče kolo.

Od tedaj dalje ne hodita več na vzhodno stran jezera, kjer je Johnny skakal s pomola in pri tem delal smešne poze, temveč na zahodno stran, kjer Johnnyjevo zaljubljeno kolo lahko zmenkuje s starkinim kolesom.

Aleksandra Staroveški, 3. G

BELI KONJ

Nekoč je v daljnem kraljestvu živela kraljica. Vladala je s pravično roko in ljudje so jo imeli radi in jo občudovali. Že dolgo je vladala kraljestvu, ki je pod njeno pošteno vladavino uživalo mir in blaginjo. Ta kraljica je imela lepo in mlado hči, ki so jo prebivalci kraljestva čislali prav tako kot njeno mater. Ime ji je bilo Iseult in kakor je bila lepa, tako je imela tudi bister um in bila je uka v mnogih veščinah in znanostih in mnogo ljudi je že na tihem vedelo, da se bliža čas iskanja ženina za mlado princeso, isto pa je menila tudi njena mati, kraljica.

Iseult je imela navado vsako jutro ob sončnem vzhodu vstati in se ob spremstvu svojih sedmih dvornih dam napotiti proti jezeru blizu gradu, kjer se je nato okopala in si potem v senci velikega hrasta v lase spletala rožne vence.

Toda nekega jutra se je Iseult sama od sebe zbudila že pred sončnim vzhodom in ker se ni zdelo, da ji bo spanec še legel na oči, se je ob tej rani uri s spremstvom napotila do jezera. Ko pa se je ravno napravljala, da bo pomočila svoje blede nožice v hladno vodo, je v kotu očesa uzrla nekaj belega, kar je stopilo izza velikega hrasta. Bil je čudno velik konj, bolj bel od zimskega snega in svetlejši od lune, ki ponoči v vsej svoji mogočnosti sije skozi okna gradu. Sredi čela, med očema, zelenimi kot smaragd, pa je imel zlat rog, ki se je zdel oster, kakor sulice kraljičine osebne straže. Razpoznala je to nenavadno žival, saj je bila

upodobljena na tapiseriji, ki je visela v veliki dvorani, prav nad prestolom njene matere in prav ona je Iseult že od ranega otroštva pripovedovala zgodbe in bajke o takih konjih, ki so vedno imeli čarobne moči.

Ko sta se z belim konjem tako spogledalaji je ta s svojimi smaragdnimi očmi nakazal, naj stopi za njim. Brez obotavljanja je tako tudi storila, kljub zaskrbljenim klicem njenih sedmih dvornih dam. Iseult je hodila za svetlo živaljo, ki je vsake toliko pogledala nazaj k deklici, da bi se prepričala, da ji ta še sledi. Ko se je velika žival končno ustavila, je princesa ugotovila, da sta prehodili toliko, da sta zdaj obe zrli čez jezero v dvorne dame, ki so izpod hrasta zrle vanju. Bel konj je v tem trenutku z vso eleganco pokleknil na sprednji nogi in se z dolgim rogom dotaknil gladine vode. Ta je v prvem hipu uzvalovila kot razburkano morje in se obarvala v zlato barvo, že naslednji trenutek pa je postala gladka kot ogledalo. Na gladini je Iseult sprva zagledala sebe, a to ni bil njen odsev. Videla se je, nasmejana in veselo, poleg nje pa je stala njena mati kraljica, prav tako vesela in nasmejana, nekaj sta se pogovarjali in se smejali.

Ko se je ta podoba razblinila, je princesa na gladini zagledala sebe. Bila je oblečena v belo in mati jo je držala pod roko ter jo vodila med klopmi, na koncu pa jo je čakal ženin! Bila je priča svoji poroki. Še ta prizor se je razblinil in v naslednjem sta si z možem stala nasproti v sobi, ki jo je spoznala kot svojo. Prepirala sta se in kričala drug na drugega. Prizori so se menjali vse hitreje in Iseult je srce v

prsih vse hitreje bilo. Nato je zagledala svojo mater, ki je korakala sem in tja v svoji prostorni dvorani, naenkrat pa jo je napadel moški z nožem v roki in večkrat nasilno zabodel v njeno nemočno telo. V naslednji podobi, ki se je prikazala, je videla sebe, oblečeno v črno. Sklanjala se je nad krsto, za katero se je izkazalo, da v njej leži njena mati. Jokala je, njen mož pa jo je zgrabil za ramena in jo odvedel stran. Naslednji prizori, ki so se pojavljali, so se zvrstili tako hitro, da jim je komaj sledila. Kronanje njenega moža, bolni vaščani, suša na njivah in lačni jokajoči otroci na ulicah.

Gladina se je še enkrat svetlo pablisknila v zlati barvi in na vodi je Iseult zdaj videla le še sebe in belega konja. Bila je pretresena nad vsem, kar ji je čarobna žival pokazala in ko je hotela pogledati proti njej za pojasnilo, je ni bilo nikjer več. Princesa je stekla okoli jezera in mimo svojih dvornih dam naravnost proti vhodu v palačo. Svojo mater je takoj našla v prestolni dvorani, obkroženo z dvornimi svetovalci. Stekla ji je v objem in ko je prišla do sape, je materi povedala vse, kar ji je pokazal velik bel konj z zlatim rogom. Mati jo je pozorno poslušala in po kratkem molku sklenila, da se Iseult ne bo treba poročiti, kar je deklico nadvse razveselilo.

Od takrat sta mati in hči živeli sami in veseli, dokler se mati ni postarala in umrla v spanju. Sedem dni po materinem pogrebu so Iseult okronali za kraljico in še mnoga leta je vladala prav tako pravično in dobro kot njena mati pred njo. Ko je minilo nekaj let, je Iseult posvojila osirotelo deklico in jo imenovala za svojo naslednico. Od takrat

kraljestvu vedno vladajo kraljice, ki si naslednico izberejo same in vsaka je tako dobra vladarica, kot sta bili Iseult in njena mati pred njo.

Tyshea Anai Drab, 3. G

VERZI

Prokrastiniram,
majhne laži zbiram,
naivne besede požiram,
mrtve pesnike citiram,
v prihajajoča jutra se oziram,
ne vem točno, za kaj protestiram
in ne skapiram, za kaj se v resnici sekiram.

To je vse od teh rim, žal nisem rojena kot pesnik.
Bom le govorila, ker to pa le za silo znam.

Ne bom si več lagala, ker nič nima več smisla.
To ni sreča in niti ni življenje.
V teh toplicah ni toboganov,
le bazeni bede in brezna stagniranja, v katerega zdrsnem
brez trohice truda.
Polna čaša žalostnih komadov.
Nikogar ni in vse kar čutim je lastno trpljenje.
Še ena laž, v resnici ničesar ne čutim.
V resnici me sploh ni.
V resnici nihče ne pozna resnice.
Kaj resnica sploh je v tem svetu plastičnih laži?
Veke daleč smo od nje.

Izgubila sem občutek za čas, za stvarnost, za toploto.
Vse se mi zdi kot brezsmiselno prelaganje krame –
delo zaradi dela samega, za neko fiktivno utopično
pridnost.
Na začetku sem še jokala, zdaj pa več nimam časa za to.
Žal mi je le za nedokončana poglavja.
Za neizpolnjene dneve mladosti.

BOJIMO SE

Bojimo se.

Ljudje se več ne pogledajo med seboj,
kakor da smo vsi kužni hodimo naokoli,
kot da se virus prenaša skozi pogled.

Bojimo se.

Kolesarji se vozijo z maskami,
tekači z rokavicami,
planinci z napačno vrsto zaščitne opreme.

Bojimo se.

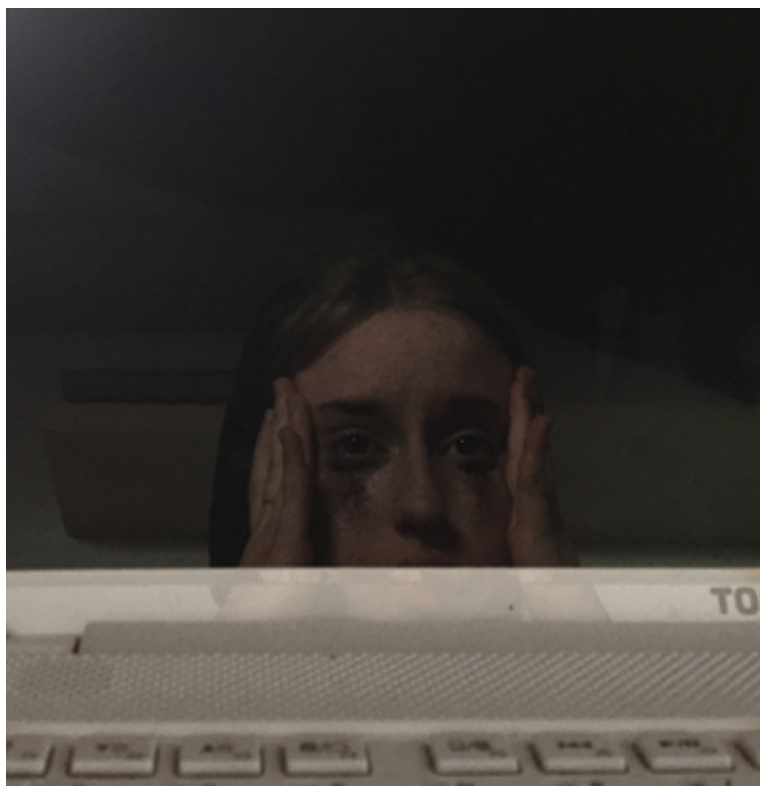
Skrbi nas za naše stare starše,
za naše starše,
za namišljeno število ljudi, ki jih ne poznamo.

Bojimo se.

Kaj pride po tem,
bo nastopila gospodarska kriza,
bomo živeli kot da se ni zgodilo nič,
kako dolgo bomo trpeli posledice?

Bojimo se.

Lana Arbi, 3. G

Zarja Telič Kovač, 1. H

PRETOK MISLI, 3. 4. 2020

Pred tretjo ne zaspim,
zjutraj vseh sedem budilk prespim.
Konstanten glavobol,
ker preveč za računalnikom sedim.
Nič ne gre tako kot hočem,
zato se hitro razjezim.
Pogrešam šolo, subway kavo
in zmedeno Saro.
Preveč pojem, preveč skadim
in premalo konkretnih stvari naredim.
Kakor se mi zdi, da življenje je na pavzi,
ta teče dalje, kakor da se mu mudi.
Moje sanje so del nočnih mor,
iz katerih se ne zbudim.

Mia Dimic, 3. G

Eva Kopač, 1. G

STANJE

Sama sem,
sama bom,
sama sem bila,
a ne čisto popolnoma.

Vsaj videla sem ljudi
iz oči v oči,
ki pri srcu
so mi bili.

Nočem več gledati
v ekran.
Hočem od tod stran.
Stran od neprijetnih stanj.

Neža Flerc, 3. G

»PAVZA S KORONO«

1 2 3 1 2 3

v ka ran te ni smo vsi
kruh s kva som al 'z dro žmi
to naj bl me mo ri

ritem spanca je zj * * * *
še pet serij pogledam
gledam prazen hladilnik
jst čist hud mam jedilnik!

če ne vem, kaj naj delam
na instagram se zapelem
koncerti, predstave,
cele kuharske oddaje

sa
mo iz o la ci ja
či sta fru stra ci ja
kdaj se spet vidmo kej?
Janez Janša dej povej!

Špela Koščak, 3. G

Zarja Telič Kovač, 1. H

IMPROVIZOLACIJA

Zbornik izdelkov dijakinj in dijakov
SVŠGUGL pri pouku impro delavnice

---

urednik: Jošt Jesenovec
lektorici: Mojca Dimec, Irena Verbič
oblikovanje: Jošt Jesenovec

Srednja vzgojiteljska šola, gimnazija in
umetniška gimnazija Ljubljana

Ljubljana, 2021